

συμβολή, τῇ «Νέα Ζωή» παρεχομένου καὶ περὶ τὴν νεωτέραν περιστρεφόμενου Ἰταλικὴν φιλολογίαν, ἥτις κατ' οὐδὲν τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν φιλολογιῶν ὑστεροῦσα φαίνεται τούναντίον ἐν τῇ προόδῳ τῶν καινοφανῶν καὶ φιλελευθέρων ἰδεῶν πρωταγωνιστοῦσα.

Τὸ ἀξίωσήμενόν φαινόμενον, ἕπερ προσάγει ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ ἡ τῆς τελευταίας τριακονταετίας ἱστορία, εἶναι τὸ ἐνεργὸν μέρος τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ ἔλαβεν ἐν τῇ συμμεθέξει τῶν δημοσίων ὑπουργημάτων καὶ ἐν τῇ πνευματικῇ κινήσει τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Καὶ τῇ διανοητικῇ, ἠθικῇ καὶ ὕλικῇ ταύτῃ κινήσει ἥς ἡ ἀφετηρία ἀρχεται, ἐν μὲν τῇ Γαλλίᾳ ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τῆς γεγονυίας τῇ φωνῇ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην προκηρυξάσης τὰ τοῦ ἀνθρώπου δικαιώματα, ἐν δὲ τῇ Ἰταλίᾳ κυρίως ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἐνότητος αὐτῆς, δέον νὰ προστεθῇ οὐ μόνον ἡ τῶν ἰδεῶν προδοσις ἡ ἀφορώσα εἰς τὴν ἦν ἐκτίσαστο ἡ γυνὴ θέσιν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίδρασις ἦν ἐπὶ τῶν ἰδεῶν ἐξήσκησεν ὁ ὑπὸ τοῦ ὥραιου ἐγγραμμάτου φύλου διεξαγόμενος ἀγὼν, δι' οὗ ἐπιδιώκεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἥττον δικαίως, ἡ ἐπίτευξις, ἐνώπιον τοῦ νόμου, τῶναυτῶν δικαιωμάτων ὧν τυγχάνει ἀπολαῦσιν τὸ ἕτερον αὐτοῦ ἥμισυ.

Ἐν Ἰταλίᾳ μεταξὺ τῶν συγγραφῶν (ἐπιτραπήτω μοι ὁ βαρβαρισμὸς οὗτος) αἵτινες ὡς μόνην πανοπλίαν ἐξύψατον κάλαμον ἔχουσαι ριψοκινδύνους ἐφώρμησαν ἐπὶ τὴν κοίνιστρον, ὅπως ὑπεραμυνθῶσι τῶν κατ' αὐτάς νομίμων δικαιωμάτων τοῦ γυναικείου φύλου, ἀναφαίνεται ἡ ἀρρενωπὴ καὶ ἐπιβλητικὴ ὄψις τῆς Ματθίλδης Σερράο, ἥτις ἐν ὁλοκλήρῳ σειρᾷ διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων, ἡ ὀρθότερον εἰπεῖν κατὰ τὸν Zola κοινωνικῶν μελετῶν ἀξιοθαυμάστως συντεταγμένων παρέχει τοῦλάχιστον μαρτύριον ἀναμφήριστον, ὅτι ἡ γυνὴ οὐχ ἥττον τοῦ ἀνδρὸς δύναται νὰ ἡ πεπροικισμένη ἐξέχου πνεύματος.

Γεννηθεῖσα ἐν Πάτραις τῷ 1856^ῳ ἔτει ἀπὸ πατρὸς μὲν Νεαπολίτου ἐξορίστου, ἀπὸ μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος ἀνηκούσης εἰς περιφανεστάτην ἑλληνικὴν τῶν Πατρῶν οἰκογένειαν, ἡ Ματθίλδη Σερράο, εἶναι ἀναμφιλόγως ἡ πρωτίστως ἐξέχουσα ἀπασῶν τῶν κατ' ἡμᾶς χρόνων Ἰταλίδων συγγραφέων. Πεπροικισμένη ὑπὸ μεγάλης πνευματικῆς δραστηριότητος, ἐκτάκτου γονιμότητης, αὕτη ἐντὸς εἰκοσαετοῦς διαστήματος, ἐδημοσίευσεν ἀπειρον ἀριθμὸν διηγημάτων καὶ κοινωνικῶν μελετῶν, δι' ὧν ἐπεσπᾶσθαι πάντων τὸν θαυμασμόν, ἐξησφάλισε δὲ αὐτῇ παρὰ τὰς κακοζήλους καὶ πικρὰς ἐπικρίσεις, ἐνδοξον ὄνομα ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τῇ ἄλλῃ Εὐρώπῃ καὶ δὴ ἐν Γαλλίᾳ.

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς εἶναι ἡ ἀνεξάντλητος γονιμότης τῆς ὄντως μεσημβρινῆς αὐτῆς φαντασίας, ἥς ἡ τολμηρὰ πτήσις οὐδενὶ κανόνι ἢ χαλινῷ ὑπαίκουσα μετewρίζεται εἰς ἀνέφικτα ὕψη. Οὐχ ἥττον ἐν τοῖς πονήμασιν αὐτῆς παρὰ ταῖς ἐξόχοις ἐπὶ χρωματισμῷ καὶ γλαφυρᾷ λέξει ἰδιότητον ἀπαντᾷ ἐστὶν ὅτε ὑπερβολικὴ περιττολογία ἐπὶ βλάβῃ τῷ ἁπλοῦ καὶ ἀφελοῦς τῆς φράσεως ἐν τῇ παρασστήσει τῶν γεγονότων.

Τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων αὐτῆς ἔχουσιν ὡς θέμα τὰ ἦθη καὶ τὸν βίον τῆς Νεαπόλεως, εἰς ἐξελίσσεται ἐν τοῖς διαφόροις κοινωνικοῖς στρώμασιν ἀπὸ τῆς περὶ κόμφου, ἀβρᾶς καὶ ἐκδεδιγημένης ἀριστοκρατικῆς τάξεως μέχρι τῆς μεταίως τῆς ταπεινῆς καὶ φιλοπένου καὶ πτωχοῦ καὶ ἀθλίου ὄχλου ἀλλὰ φαίδρου καὶ θορυβώδους ὅστις ζῇ ἐντὸς τῶν ἀδιεξόδων στενωπῶν τῶν ἐν τῇ ἀκαθαρσίᾳ ἐπιδρυσούντων ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐκείνῃ ἀνθρωπίνῃ κυψέλῃ.

Καὶ τὸ Νεαπολιτικὸν μυθιστόρημα «Il paese di Coccagne» (1891) θεωρεῖται μέχρι σήμερον τὸ ἀριστον τῆς Ματθίλδης Σερράο ἔργον, ἐν τοῖς δύο ἄλλοις πονήμασιν «Gli Amanti καὶ le Amanti» εἶδει τρανὰ δείγματα ὀξυνίας ἐν τῇ ἀναλύσει τῶν δύο τούτων ψυχολογικῶν μυθιστορημάτων.

Ἐς τι βιβλίον αὐτῆς ἀρτιφανές «Al paese di Jeni» καὶ ἐκδοθὲν ὀλίγον βραδύτερον τοῦ «Le Désert et Jérusalem» τοῦ P. Loti ἡ Ματθίλδη Σερράο φαίνεται ἀσπασθεῖσα τὴν νέαν μυστικὴν πνευματικὴν κίνησιν, ἥτις ὁλονὲν βαίνει προχωροῦσα ἐν τῇ συγχρόνῳ φιλολογίᾳ Bourget, Verlaine, Tolstoï καὶ ἥτις ἐν Ἰταλίᾳ εὑρεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀντωνίου Fogarzarro ἐνθερμον καὶ ἀλκιμον ὑπέρμαχον.

F. L. RETTORE

Professeur au Collège Averoff.



ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ καὶ γλυκύθυμον συναίσθημα δοκιμάζει τις συχνά ὅταν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ στρέψῃ πρὸς τὸ παρελθόν. Ἐνίοτε αἱ τοιαῦται ἀναμνήσεις ἐπάγονται διαθέσιν τινα ὀδυμῶρον καὶ πολὺ σπανίως λυπηράν. Διὰ τοῦτο τοιαῦτα ταξίδια νοερά νὰ ἐπιχειρῇ τις δὲν εἶναι δυσάρεστον, ἀφοῦ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἐξαχτάται νὰ μὴ εἶναι τοιοῦτον, ἐν γένει ὅμως εἶναι ἀνέξοδα, ἐκτὸς ἐὰν ἐπιδαρύνουσι τὸν προϋπολογισμόν τῆς υγείας. Περὶ τούτου ἂς ἀποφανθῶσιν οἱ Ἀσκληπιάδαι. Αἱ τοιαῦται λοιπὸν τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεις εἶναι μὲν λυπηραὶ διότι τὰ δι' αὐτοῦ ἀνακυκλούμεγα δὲν εἶναι παρόντα, ἀλλ' εἶναι καὶ εὐχάριστοι, διότι ἀπολαύει τις αὐτῶν τοῦλάχιστον νοερώς. Μερικαὶ ἐξ αὐτῶν διαθέτουσιν εὐαρέστας τὸν ὁργανισμόν διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ φιληθοῦσι νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν αὐτάς ἢ νὰ διηγῶνται τοῖς ἄλλοις. Οὐδέποτε λ. χ. θὰ λησμονήσω ὅποιαν λαμπρὰν ἐντύπωσιν μοὶ ἐπροξένησεν ἡ εὐαὐδὸς ἐπαρχία τοῦ Ἀποκορώνου ὅτε κατὰ πρῶτον ἄγων περίπτου τὸ 13 εἶος